

Приказка за малката рибка

Голѣмо и широко е морето . . . Кой знае де му е края? Много, много приказки знае да разказва то. Разказватъ ги и малкитѣ вълнички, които едва милватъ брѣга, разказватъ ги и страшнитѣ пѣнести вълни, които приличатъ на живи планини.

Искамъ да ви разкажа една малка приказка. — Чухъ я отъ морето презъ една лѣтна утринъ. Волни чайки летѣха надъ него, а слънцето мѣташе връзъ еодитѣ му сребриста мрежа отъ лжчи.

— Единъ день, започна морето, въ моитѣ води дойде малка рибка. Отъ где дойде тя, не зная, но азъ никога не бѣхъ виждало такава рибка. Въ единъ отъ моитѣ заливи има много подводни скали. Тамъ бѣше потъналъ единъ корабъ съ три мачти и неговитѣ останки лежаха на моето дѣно. Въ тѣхъ се посели малката рибка.

Азъ я обикнахъ, защото тя бѣше хубава и никому не правѣше зло. По цѣлъ день се провираше между желѣзнитѣ вжжета на котвата и прозорцитѣ на корабнитѣ каюти, или пѣкъ стрелкаше къмъ повърхнината, любуваше се на играта на слънчевитѣ лжчи и пакъ се гуркаше къмъ тихото си скривалище.

Единъ день дойдоха рибари къмъ мѣстото, гдето живѣеше моята рибка. Тѣ хвърлиха мрежата си и щѣха да я уловятъ, ако не бѣхъ я спасило. Азъ вдигнахъ такава буря, че рибарската лодка подскачаше като орѣхова черупка по водата. Стариятъ рибаръ се кръстѣше и думаше:

— Богъ да ни пази! Отъ какъ се помня по морето не съмъ виждалъ такава буря. Всички дяволи сж се разбѣсували. Бързайте къмъ брѣга, иначе сме загубени! . . Беднитѣ рибари! Едва се спасиха отъ моя